

Arrest

nr. 279 486 van 25 oktober 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 oktober 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2022.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 26 september 2022 in België een verzoek om internationale bescherming in. Verweerder stelde, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker voorheen reeds een verzoek om internationale bescherming in Polen indiende.

1.2. Op 30 september 2022 verzocht verweerder de Poolse autoriteiten om verzoeker, met toepassing van artikel 18.1.b. van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), terug te nemen.

1.4. De Poolse autoriteiten willigden het terugnameverzoek, op grond van artikel 18.1.b. van de verordening nr. 604/2013, in op 7 oktober 2022.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 18 oktober 2022 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 19 oktober 2022 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [K.]

voornaam: [A.M.H.]

[...]

nationaliteit: Jemen (Rep.)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18 §1 b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [K.A.M.H.], verder de betrokkene genoemd, die verklaarde de Jemenitische nationaliteit te hebben bood zich op 26.09.2022 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij diende formeel zijn verzoek in op 26.09.2022. Hij verklaarde nergens eerder een verzoek te hebben ingediend maar vingerafdrukken te hebben gegeven in Polen.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene eerder een verzoek indiende in Polen op 23.06.2022.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 29.09.2022. Hij verklaarde wettelijk gehuwd te zijn sinds 26.02.2021 Zijn echtgenote [A-B.A.] is geboren in Jemen [...] en verblijft momenteel [...] in Jemen. Betrokkene verklaarde een dochter te hebben: [K.H.], negen maanden oud, [...] in Jemen. Zijn dochter verblijft bij haar moeder Jemen. Betrokkene verklaarde dat hij geen familieleden heeft die in België of in een andere lidstaat verblijven. Tijdens het persoonlijk onderhoud kon betrokkene zijn originele paspoort voorleggen [...], geldig van 12.05.2022 tot 12.05.2028 en zijn originele identiteitskaart [...], geldig van 19.08.2015 tot 18.08.2025.

Betrokkene verklaarde dat hij Jemen in mei 2022 heeft verlaten omwille van politieke en religieuze redenen. Hij reisde per vliegtuig naar Egypte waar hij op 31.05.2022 aankwam, hij verbleef er vijfenveertig dagen. Hij reisde verder met een vliegtuig naar Rusland waar hij na twee dagen per auto verder trok naar Wit-Rusland. Hij verbleef hier een week en reisde vervolgens te voet naar Polen. Hij kwam in Polen aan rond 23.06.2022 en verbleef er tot 20.09.2022. Hij verklaarde dat hij er verplicht werd zijn vingerafdrukken te geven aan de grens met Duitsland maar dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Hij trok per bus naar Duitsland en verbleef er twee dagen. Betrokkene reisde per trein verder via Nederland naar België. Betrokkene verklaarde dat hij het grondgebied van de lidstaten niet meer heeft verlaten sinds zijn binnenkomst in Polen.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd om welke specifieke reden(en) hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder vroegen we de betrokken of hij op vlak van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene antwoordde dat er in België gelijke kansen zijn voor iedereen en iedereen hier menselijk behandeld wordt. Hij stelde dat de mensenrechten hier worden gerespecteerd. Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Polen omdat hij er slecht behandeld werd, hij werd er vernederd en opgesloten op een militair domein. Hij stelde dat hij er als een crimineel werd behandeld. Betrokkene stelde tot slot dat er geen medische hulp was.

Op 30.08.2022 verstuurden wij een terugnameverzoek naar de Poolse instanties. Zij stemden op 07.10.2022 in met ons verzoek conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU- Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Poolse instanties stemden op 07.10.2022 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013; "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en

die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af.

Dit betekent dat zijn verzoek nog hangende is en niet het voorwerp was van een finale beslissing. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Polen in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Poolse instanties zullen de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Polen "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Polen partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Poolse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Polen sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Polen staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Poolse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 07.10.2022 hebben de Poolse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Polen. De betrokkene zal na overdracht in Polen zijn verzoek kunnen hervatten.

Polen onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam en hier een verzoek om internationale bescherming indiende omdat iedereen hier gelijke kansen krijgt en menselijk wordt behandeld. Hij stelde dat de mensenrechten hier worden gerespecteerd. We benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld, Het dient verder te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere

persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Indien betrokkene zou willen impliceren dat Polen de mensenrechten niet respecteert merken we nogmaals op dat Polen partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Poolse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Polen omdat hij er niet goed werd behandeld, hij werd vernederd en opgesloten op een militair domein. We merken op dat we in deze enkel beschikken over de mondelinge verklaringen van betrokkene, Verder benadrukken we ook dat betrokkene de omstandigheden van het incident niet verder duidde of staaft en dat hij verder ook geen enkel begin van bewijs aanbracht desbetreffend. Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Poolse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties, Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Betrokkene beweerde dat hij in Polen verplicht werd zijn vingerafdrukken te geven, hij stelde dat hij er echter geen verzoek om internationale bescherming indiende. We benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken In de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten.

Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Polen merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor dit land opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code '1' na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende in Polen.

Een recente bron betreffende de procedure tot het bekomen van bescherming en opvangfaciliteiten in Polen is het recent geactualiseerde rapport van het onder meer mode door de "European Council on Refugees and Exiles"(ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Karolina Rusilowicz; Maja Lysien; Ewa Ostaszewska-Zuk, <http://www.asylumineurope.org/reports/country/poland>, laatste update op 26.06.2022, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. Het rapport stelt dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang of opnieuw toegang te verkrijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (AIDA p. 37, "There is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees") en onder dezelfde voorwaarden toegang hebben tot de opvangstructuren als personen in de reguliere procedure, de versnelde procedure of de ontvankelijkheidsprocedure (AIDA p. 55).

Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers recht hebben op materiële opvangcondities vanaf het moment ze zich aanmelden bij een van de initiële opvangcentra (AIDA p. 54). Het rapport stelt dat verzoekers de keuze hebben tussen verblijven in een opvangcentrum of een grotere financiële tegemoetkoming krijgen en verblijven op de privémarkt. Er waren in 2021 geen meldingen van overbevolking in de Poolse opvangstructuren. (AIDA p. 54) Er zijn volgens het rapport wel enkele praktische obstakels die de toegang tot de materiële opvangvoorzieningen kunnen belemmeren. De verzoeker dient zichzelf naar het betreffende opvangcentrum te begeven en dient er zich binnen de twee dagen aan te melden anders wordt hun verzoek afgesloten. (AIDA p. 57). De financiële steun die verzoekers krijgen zowel in de opvangcentra als voor privé-accommodatie is vaak niet voldoende om hun eigenlijke kosten te dekken.

Deze tegemoetkoming kan wel verhoogd worden door bv. In een opvangcentrum te helpen met verschillende taken. (AIDA p. 60).

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Polen is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Polen in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde dat hij problemen heeft met zijn bloeddruk die niet stabiel is. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Polen omdat er geen medische hulp was. De Poolse wetgeving waarborgt toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming onder dezelfde omstandigheden als Poolse staatsburgers (AIDA p. 76). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren zoals de afgelegen locatie van de Poolse opvangcentra en de taalbarrière. Petra Medica, het privébedrijf dat de medische verzorging van verzoekers organiseert is verplicht te zorgen voor tolken en vertalers wanneer dit nodig is. (AIDA p. 77-78). Bovenstaande leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Polen een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Poolse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Polen niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Polen niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 61/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekken betrokkene niet aan zijn verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Poolse instanties.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij reeds administratief van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op zijn overdracht naar Polen. Hij stelt dat er dus geen beroep kan worden gedaan op de gewone schorsingsprocedure, omdat een beslissing van de Raad dan te laat zou komen.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is *in casu* voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 51/5, § 4 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“1. In de bestreden beslissing is de verwerende partij van oordeel dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker, maar dat dit toekomt aan Polen.

Artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet stelt hierover als volgt: “Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden”.

Derhalve voorziet artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet dat de verzoeker om internationale bescherming gelast wordt om zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden. Dit vormt de algemene regel.

2. Slechts bij uitzondering kan de verwerende partij oordelen dat er geen termijn wordt toegekend om zich bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden en de verzoeker om internationale bescherming zonder verwijl naar de grens kan worden teruggeleid.

Artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet stelt hierover als volgt: “Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden”.

Als wettelijke voorwaarde is gesteld dat de minister of zijn gemachtigde dit voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht.

3. In casu oordeelde verweerder in de bestreden beslissing dat verzoeker geen termijn moest worden gegeven om zich bij de bevoegde overheden van Polen aan te melden, aangezien in de bestreden

beslissing wordt vermeld: "Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Poolse instanties" (stuk 1, pagina 5).

De algemene regel van artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet werd niet toegepast door verweerder in de bestreden beslissing. Verweerder beroept zich in de bestreden beslissing derhalve op de uitzondering, zoals voorzien in artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet

Artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet voorziet evenwel dat de verzoeker om internationale bescherming slechts naar de grens kan worden teruggeleid "wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht".

Een beslissing tot terugleiding naar de grens vormt een uitzondering en kan slechts worden opgelegd indien "de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht".

Dit maakt een wettelijke voorwaarde uit.

In de bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met deze wettelijke voorwaarde. Deze wettelijke voorwaarde wordt nergens vermeld. In de bestreden beslissing wordt slechts gesteld dat "Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Poolse instanties" (stuk 1, pagina 5), zonder meer. Verweerder hanteert de terugleiding naar de grens kennelijk als de algemene regel, terwijl dit een uitzondering vormt en vereist dat "de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht".

Aan de wettelijke vereisten van artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet werd hierom niet voldaan.

Bovendien kan de gemachtigde niet stellen dat er afdoende redenen zouden bestaan om verzoeker geen termijn toe te kennen om zich naar de, door verweerder bepaalde, bevoegde lidstaat te begeven. Dat verzoeker zich heeft verzet tegen een overdracht naar Polen, onder meer omdat hij gedwongen werd om in Polen zijn vingerafdrukken te laten nemen, kan geen reden zijn om verzoeker de gelegenheid te ontnemen om kennis te nemen van de beslissing van verweerder en vervolgens, binnen de toegekende termijn, zich te begeven naar de aangeduide lidstaat.

Artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet wordt hierom geschonden, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

4. De verzoekende partij merkt nog op dat de bestreden beslissing op dit punt minstens geen afdoende motivering bevat. Nergens komt in de bestreden beslissing ter sprake waarom "de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht" dat verzoeker geen termijn verkrijgt om zich bij de bevoegde overheid van Polen aan te melden en waarom "de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht" dat verzoeker zou worden teruggeleid naar de grens.

Door dit niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 51/5, §4 Vreemdelingenwet.

5. Ten overvloede, wijst de verzoekende partij er op dat het niet kon volstaan dat de bovenvermelde beoordeling alsnog zou zijn gemaakt door de verwerende partij voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing en dit zou blijken uit het administratief dossier.

Opdebeek en Coolsaet stellen aangaande "de rol van het administratief dossier" dat "sinds de inwerkingtreding van de Wet Motivering Bestuurshandelingen [...] het niet langer [volstaat] dat de motieven terug te vinden zijn in het dossier; zij moeten in de beslissing zelf worden opgenomen." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 2013, 140. Dezelfde rechtsleer stelt dat "bij de controle of de formele motivering afdoende is, [...] enkel [kan]

rekening gehouden worden met de motieven vermeld in de beslissing (RvS 4 december 2003, nr. 126.056, Delsaut)."

Met uitzondering van een gebrek aan belangenschade of motivering door verwijzing – indien alle voorwaarden hiervoor zijn vervuld –, "[kan] in beginsel [...] geen rekening worden gehouden met motieven die niet in de beslissing zelf, maar in andere stukken worden verstrekt" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, idem, 131).

Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636).

Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin: "deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen", RvS 17 januari 1996, nr. 57.548). De mededeling van de motieven nadat het beroep reeds werd ingediend – bijvoorbeeld via een later procedurestuk zoals de nota of via het neerleggen van het administratief dossier waarin zich een evaluatieformulier en/of medisch advies bevindt –, kan de miskennen van de plicht tot formeel motiveren evenmin goedmaken. Dit ontnemt een verzoeker immers de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59) en brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865).

Precies omwille van die wapengelijkheid kan een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, om de naleving van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet na te gaan, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming.

Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen.

Deze termijn van dertig dagen - overigens beperkt tot maximaal 10 dagen bij een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid - is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehold doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de voormelde wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad).

Recent stelde de Raad van State nog in zijn cassatiearrest nr. 247.821 van 17 juni 2020 dat het voordeel van de rechten van verdediging niet is onderworpen aan de vereiste dat de verzoeker toegang tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van zijn beroep. Een uitzondering op de voormelde formele motiveringsplicht kan worden gemaakt wanneer de betrokken vreemdeling kennis krijgt van het stuk met daarin de beoordeling van de elementen waarmee krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden, ten laatste op het ogenblik waarop hij in kennis wordt gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten en zijn beroepstermijn tegen dat bevel begint te lopen.

In dat geval weet de betrokkene immers dat verweerder, alvorens over te gaan tot het nemen van een terugkeerbesluit, rekening heeft gehouden met de bedoelde elementen én kent hij ook de motieven die tot het oordeel van de gemachtigde hebben geleid, zodat hij zich er in rechte tegen kan verweren en een doeltreffende rechtsbescherming dus is gegarandeerd.

Verzoeker werd via de motieven van de bestreden beslissing derhalve niet in de mogelijkheid gesteld na te gaan of werd uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld, en of op grond daarvan in redelijkheid kon worden gekomen tot het nemen van de bestreden

beslissing, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een beroep te bestrijden. Een afdoende motivering is niet voorhanden.

Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.”

3.3.1.2. De Raad merkt op dat artikel 51/5, § 4 van de Vreemdelingenwet verweerder twee mogelijkheden biedt wanneer hij vaststelt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een vreemdeling in het Rijk werd ingediend en dat deze vreemdeling derhalve dient te worden overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Hij kan ervoor opteren de betrokken vreemdeling de mogelijkheid te bieden om, binnen een bepaalde termijn, vrijwillig terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat en hij kan ervoor kiezen om geen dergelijke termijn toe te staan en de betrokken vreemdeling zelf over te brengen naar de verantwoordelijke lidstaat. In voorliggende zaak heeft verweerder ervoor geopteerd om verzoeker geen termijn toe te staan om vrijwillig gevolg te geven aan de bestreden beslissing en besloten om deze beslissing gedwongen uit te voeren. Door dit te doen schendt verweerder artikel 51/5, § 4 van de Vreemdelingenwet niet.

Waar verzoeker stelt dat verweerder heeft nagelaten om uiteen te zetten waarom hij er niet voor koos om hem een termijn toe te staan om vrijwillig terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat dient te worden geduïd dat de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verweerder er slechts toe verplicht uiteen te zetten op welke juridische en feitelijke gronden hij een administratieve beslissing neemt. Verweerder heeft deze verplichting gerespecteerd. Hij heeft uiteengezet op grond van welke vaststellingen hij oordeelde dat Polen verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming. Hij heeft de toepasselijke reglementaire bepalingen weergegeven en hij heeft uiteengezet waarom hij meent dat er geen beletsel is om verzoeker over te dragen aan de Poolse autoriteiten. Hij heeft hierbij rekening gehouden met verzoekers persoonlijke situatie en inlichting omtrent de toestand in Polen. Uit voormelde bepalingen kan daarnaast niet zonder meer worden afgeleid dat verweerder ook moet uiteenzetten waarom hij gebruik wenst te maken van een bepaalde uitvoeringsmodaliteit. Daarenboven moet worden opgemerkt dat de formele motiveringsplicht er hoe dan ook niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Indien een vreemdeling tijdens zijn gehoor (cf. vraag 39 tijdens gehoor op 29 september 2022) te kennen geeft niet te willen terugkeren naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, dan is het een evidentie dat verweerder geen gebruik maakt van de mogelijkheid om verzoeker de kans te geven vrijwillig terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Verzoeker wijst er zelf op dat hij *“verzet tegen een overdracht naar Polen, onder meer omdat hij gedwongen werd om in Polen zijn vingerafdrukken te laten nemen”*. Hij weet dus waarom verweerder hem geen termijn toekende om vrijwillig terug te keren naar Polen. De Raad kan ook niet voorbijgaan aan het feit dat, samen met de bestreden beslissing, aan verzoeker een beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats werd betekend en dat verweerder in deze beslissing, met verwijzing naar artikel 51/5, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, gedetailleerd heeft uiteengezet waarom hij het nodig acht om verzoeker zelf zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden om de effectieve overdracht te waarborgen. Verzoeker kan dan ook geenszins voorhouden dat verweerder de motieven die aanleiding gaven tot het besluit om hem geen termijn toe te staan om vrijwillig naar Polen terug te keren niet kenbaar maakte of dat hij slechts kennis kon nemen van deze motieven na inzage van het administratief dossier.

Aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan. Verzoeker kent de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing en is bij machte om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Verzoeker toont met zijn betoog in het eerste middel voorts ook niet aan dat verweerder de bestreden beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid en dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.

Het eerste middel is niet ernstig.

3.3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 23.4 van de verordening (EU) nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van

„Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT-systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking) (hierna: de verordening nr. 603/2013) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij stelt het volgende:

“1. De verzoekende partij maakte duidelijk tijdens zijn verhoor bij de verwerende partij dat hij nooit de intentie had tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in Polen. Hij diende in Polen zijn vingerafdrukken te geven onder dwang.

Dit wordt ook vermeld in de bestreden beslissing: “Hij kwam in Polen aan rond 23.06.2022 en verbleef er tot 20.09.2022. Hij verklaarde dat hij er verplicht werd zijn vingerafdrukken te geven aan de grens met Duitsland maar dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende” (stuk 1, pagina 1).

De verzoekende partij heeft aangegeven dat hij deze vrije wil niet heeft geuit. De verzoekende partij maakte duidelijk tijdens zijn verhoor bij de verwerende partij dat hij nooit de intentie had tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in Polen. Hij werd gedwongen om zijn vingerafdrukken te laten nemen.

De verzoekende partij heeft derhalve aangegeven dat er sprake is van dwang, waardoor de veronderstelde wil tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming is aangetast door een wilsgebrek.

Een wilsgebrek doet zich voor als de werkelijke wil aangetast wordt door een verkeerde voorstelling van zaken of onder druk van een externe factor, zoals dit in casu het geval was. Door het bestaan van een wilsgebrek, kan er geen sprake zijn van een werkelijk verzoek tot internationale bescherming.

Conform artikel 23.4 van de Verordening 603/2013 is de lidstaat van oorsprong verantwoordelijk voor de juistheid en rechtmatigheid van de ingebrachte gegevens in de Eurodac-databank. De gemachtigde kan derhalve verwijzen naar de Poolse autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de inbreng van de gegevens in de Eurodac-databank, maar dit ontslaat de gemachtigde er niet van om, indien men beschikt over aanwijzingen dat de in het centraal systeem opgeslagen gegevens feitelijk onjuist zijn (zoals het gegeven dat er sprake is van dwang bij de betrokkene bij de registratie van een verzoek tot internationale bescherming), de lidstaat van oorsprong hiervan zo spoedig mogelijk in kennis te stellen. De lidstaat van oorsprong heeft immers de bevoegd om de gegevens die aan het centraal systeem werden toegezonden, te wijzigen door rechtzetting, aanvulling of verwijdering.

In casu heeft de gemachtigde, ondanks het bestaan van deze aanwijzingen (zoals hierboven vermeld), de lidstaat van oorsprong hiervan niet in kennis gesteld. Meer nog, deze mogelijkheid werd zelfs niet onderzocht door de gemachtigde. De gemachtigde hanteert het resultaat van het vingerafdrukken-onderzoek daarentegen als een onwrikbaar gegeven, in strijd met artikel 23.4 van de Verordening 603/2013. Minstens wordt door de gemachtigde dan ook niet onderzocht, ondanks het zorgvuldigheidsbeginsel, of er toepassing moest worden gemaakt van deze bepaling om de juistheid van de verzamelde gegevens in de Eurodac-databank na te gaan. De Eurodac-databank geeft immers op geen enkele manier een inzicht in de manier waarop de gegevens werden ingegeven door de Poolse autoriteiten (en dus onder welke omstandigheden verzoeker een verzoek tot internationale bescherming zou hebben ingediend).

Verzoeker merkt dan ook op dat de gemachtigde niet kan volstaan met de loutere verwijzing naar het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek, gelet op artikel 23.4 van de Verordening 603/2013 en de aanwijzingen die voorhanden waren om in casu toepassing te maken van dit artikel. Minstens diende de gemachtigde te onderzoeken of de voorliggende aanwijzingen de toepassing van artikel 23.4 van de Verordening 603/2013 zouden verantwoorden.

De gemachtigde schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang gelezen met artikel 23.4 van de Verordening 603/2013.”

3.3.2.2. Er dient te worden gesteld dat het niet ter discussie staat dat uit de stukken waarover verweerder beschikt blijkt dat verzoeker op 23 juni 2022 in Polen een verzoek om internationale bescherming indiende. Uit het terugnameakkoord blijkt tevens dat verzoekers verzoek om internationale bescherming nog in behandeling is in Polen. Er kan, in deze omstandigheden, niet worden geoordeeld dat verweerder diende te twijfelen aan het feit dat verzoeker effectief een verzoek om internationale bescherming indiende in Polen. De loutere verklaring van verzoeker – die duidelijk geen zin heeft om terug te keren naar Polen – dat hij verplicht werd om een beschermingsstatus aan te vragen doet geen afbreuk aan het gegeven dat verweerder er mag op vertrouwen dat de informatie die door Polen werd gegeven correct is. De Poolse autoriteiten hebben er immers geen enkel belang bij om vreemdelingen te verplichten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Het feit dat verweerder de informatie die hij verkreeg niet in vraag stelde leidt *in casu* niet tot het besluit dat hij het zorgvuldigheidsbeginsel miskende.

Artikel 23 van de verordening nr. 603/2013 bepaalt dat de lidstaat van oorsprong verantwoordelijk is voor de juistheid en de actualiteit van de gegevens die hij aan het centraal systeem toezendt. Er kan niet worden geconcludeerd dat verweerder deze bepaling schendt door de gegevens die in het centraal systeem werden opgenomen als correct te beschouwen en er gebruik van te maken bij het nemen van een beslissing.

Het tweede middel is niet ernstig.

3.3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 3 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de artikelen 51/5 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zijn toelichting luidt als volgt:

“1. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder de gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt het volgende: “Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen”.

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij wijst erop dat hij bij een overdracht aan Polen vernederende of onterende behandelingen moet vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, dan wel dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoeker, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

2. Het AIDA- rapport, waarnaar wordt verwezen door de gemachtigde in de bestreden beslissing, stelt dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt in Polen, toegang heeft tot de procedure en de nodige waarborgen zou verkrijgen. Het rapport geeft echter een aantal kritische opmerkingen in verband met de opvang en behandeling van een verzoek tot internationale bescherming.

Deze tekortkomingen worden onvoldoende naar ernst ingeschat door de gemachtigde, temeer omdat de toegang tot de asielprocedure en de opvang actueel niet voldoende gegarandeerd is. De verzoekende partij is hiervan echter volledig afhankelijk, terwijl geen concreet onderzoek werd uitgevoerd of de vereiste garanties aanwezig zijn in het geval van de verzoekende partij. Verzoeker wijst erop dat hij tevens kampt met medische problemen, waaronder in het bijzonder een onstabiele bloeddruk.

Verzoeker verwijst naar de recente oproep van Pro Asyl (een Duitse NGO), waarbij nadrukkelijk wordt gewezen dat de overdracht van verzoekers om internationale bescherming naar Polen (in het kader van de Dublinverordening) dient opgeschort te worden omwille van de omstandigheden in de asielcentra, dewelke in strijd zijn met de mensenrechten en de arbitraire en automatische opsluiting van verzoekers om internationale bescherming (stuk 3).

De behandeling van verzoekers om internationale bescherming staat in schril contrast met de behandeling van de vluchtelingen uit Oekraïne (stuk 3). Ook de UN rapporteerde reeds over deze “dubbele standaard”, waarbij er een schril contrast bestaat tussen de omstandigheden van verzoekers om (internationale) bescherming uit Oekraïne of andere landen (stuk 4).

De actuele situatie van personen die onder de Dublinverordening worden overgedragen aan Polen, wordt niet betrokken in het AIDA-rapport waarop de gemachtigde zich baseert. Dit rapport kreeg een laatste update in mei 2022.

Bij het begin van de oorlog in Oekraïne in februari 2022, stopte Polen de terugkeer van verzoekers om internationale bescherming. Slechts vanaf maandag 1 augustus 2022 werden overdrachten uit andere EU-landen opnieuw aanvaard (stuk 3). De actuele situatie, zoals hierboven aangehaald, wordt daarom niet op een zorgvuldige manier beoordeeld door de gemachtigde in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij wijst hierom dat hij bij een overdracht aan Polen vernederende of ontterende behandelingen moet vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, dan wel dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoeker, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Een schending dringt zich hierom op van bovenvermelde bepalingen.”

3.3.3.2. Allereerst moet worden gesteld dat verzoeker niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteenzet waarom hij meent dat artikel 51/5 van de Vreemdelingswet werd geschonden. Een schending van deze bepaling, kan bij gebrek aan de vereiste toelichting, dan ook niet worden vastgesteld.

Verder moet worden aangegeven dat verweerder in aanmerking nam dat een overdracht aan de Poolse autoriteiten niet mogelijk is indien zou vaststaan dat verzoeker hierdoor een reëel risico loopt om te worden gefolterd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening hield met verzoekers verklaringen en met bemerkingen die in allerhande verslagen worden gemaakt omtrent de behandeling van de verzoekers om internationale bescherming in Polen en dat hij tot de volgende conclusie is gekomen “Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Polen is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Polen in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van de Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Verzoeker wijst erop dat hij medische problemen heeft, doch maakt door te verduidelijken dat hij “een onstabiele bloeddruk” heeft niet aannemelijk dat hij niet kan reizen of dat hij bepaalde medische zorgen

nodig heeft die hij in Polen niet kan krijgen. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert ook dat verweerder verzoekers verklaringen omtrent zijn gezondheidstoestand bij zijn besluitvorming betrok.

Door te benadrukken dat in een aantal verslagen bemerkingen worden gemaakt omtrent de wijze waarop verzoekers om internationale bescherming in Polen worden behandeld maakt verzoeker niet aannemelijk dat verweerders analyse van de situatie in Polen kennelijk onredelijk is. Er dient in dit verband op te worden gewezen dat slechts kan worden besloten tot het bestaan van foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen indien er sprake is van handelingen die een minimumniveau aan ernst hebben en die toelaten te concluderen dat hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht (cf. EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, *Pretty v. Verenigd Koninkrijk*, par. 52) en de aangebrachte informatie laat niet toe te besluiten dat dit *in casu* het geval is. De verwijzing, in een door verzoeker neergelegd stuk, naar de behandeling van vreemdelingen die via Wit-Rusland het Poolse grondgebied binnenkomen en de wijze waarop deze vreemdelingen in het verleden werden behandeld is trouwens niet relevant. Verzoeker zal bij zijn overdracht immers niet via deze grens Polen moeten binnenkomen. Er blijkt ook niet dat hij dreigt te worden overgebracht naar een gesloten centrum te Wędrzyn. Mening van vertegenwoordigers van een niet-gouvernementele organisatie, kunnen, nu niet kan worden vastgesteld dat zij de realiteit volledig objectief hebben weergegeven, evenmin als relevant of bewijskrachtig worden aanvaard. Verzoekers betoog dat verweerder gebruik maakte van een verslag dat de toestand tot medio 2022 weergeeft laat ook niet toe te besluiten dat de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund incorrect of achterhaald is. Verzoeker maakt namelijk geenszins aannemelijk dat de situatie in Polen, wat betreft de behandeling van verzoekers om internationale bescherming, in negatieve zin is geëvolueerd.

Het gegeven dat Polen een populair land is voor vluchtelingen uit Oekraïne en dat deze goed of beter dan andere vluchtelingen worden behandeld laat geenszins toe te oordelen dat verzoeker in Polen, waar hij voorheen reeds verbleef en waar zijn verzoek om internationale bescherming in behandeling is, dreigt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Het gegeven dat veel vreemdelingen zich naar Polen begeven om een vorm van internationale bescherming te krijgen, vormt daarentegen een aanwijzing dat zij er in regel op een aanvaardbare manier worden behandeld.

Verzoekers beschouwingen laten niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel blijkt derhalve niet. Er blijkt evenmin dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten werd geschonden.

Het derde middel is niet ernstig.

3.3.4.1. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/5, § 4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 71/3, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

Zijn toelichting luidt als volgt:

“1. Een bevel om het grondgebied te verlaten omvat een ‘beslissing tot verwijdering’ in de zin van artikel 1, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet, zijnde “de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”. Deze laatste bepaling vormt een omzetting van artikelen 3 en 6, lid 1 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 6-7, 33-34).

De bestreden beslissing legt aan verzoeker een bevel op om het grondgebied te verlaten: “Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven” (stuk 1, pagina 5).

Hieruit blijkt dat verzoeker derhalve niet enkel verplicht wordt om het grondgebied van België te verlaten, maar tevens het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen en dit binnen een termijn van tien dagen.

Artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet stelt echter als volgt: “Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden” [...].

De gemachtigde handelt vervolgens overeenkomstig artikel 71/3, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (het “Vreemdelingenbesluit”). Artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt: “Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater.” [...].

Beide bepalingen bieden derhalve enkel de (mogelijke) grondslag om de binnenkomst of het verblijf te weigeren en een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen voor het Rijk. Deze bepalingen bieden bijgevolg enkel de grondslag tot het opleggen van een beslissing (tot weigering van de binnenkomst of het verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten) voor het Belgische grondgebied.

Verzoeker wordt in de bestreden beslissing echter verplicht om niet alleen het grondgebied van België te verlaten, maar tevens het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen en dit binnen een termijn van tien dagen.

De situatie waarbij een werking van een dergelijk besluit niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten die het Schengenacquis toepassen “tenzij zij beschikt over documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”, zoals in de bestreden beslissing, vindt geen wettelijke grondslag in artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet of artikel 71/3, § 3 Vreemdelingenbesluit, noch in het Unierecht.

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet en artikel 71/3, § 3 Vreemdelingenbesluit.”

3.3.4.2. De Raad stelt allereerst vast dat verzoeker met zijn betoog, dat artikel 51/5, § 4 van de Vreemdelingenwet en artikel 71/3, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 geen grondslag kunnen vormen voor de beslissing tot afgifte van een bevel om niet alleen het grondgebied van het Rijk, doch tevens het grondgebied van al de staten die het Schengenacquis toepassen te verlaten, niet aantoon dat verweerder voormelde artikelen heeft geschonden.

In zoverre het verzoekers bedoeling is om aan te geven dat er geen enkele juridische grondslag bestaat om te kunnen beslissen dat hij actueel het grondgebied van al de staten die het Schengenacquis toepassen dient te verlaten, moet worden gesteld dat het vaststaat dat verweerder met de bestreden beslissing louter zijn overdracht naar Polen wenst te bewerkstellingen. Een dergelijke beslissing, die een overdracht aan de Poolse autoriteiten voorziet, kan wel degelijk worden gegrond op artikel 51/5, § 4 van de Vreemdelingenwet en artikel 71/3, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Aangezien verweerder heeft gemotiveerd dat verzoeker slechts het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle moet toepassen moet verlaten “tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven” en hij heeft vastgesteld dat verzoeker, gelet op het verkregen akkoord, zich naar Polen moet begeven heeft hij zelf de draagwijdte van de bestreden beslissing duidelijk beperkt. De bestreden beslissing laat verweerder slechts toe verzoeker over te brengen naar Polen. De grief gericht tegen de in se overtollige verwijzing naar de vereiste om het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten kan dan ook geen aanleiding geven tot de conclusie dat de bestreden beslissing door een gebrek is aangetast dat toelaat deze beslissing te schorsen.

Een schending van artikel 51/5, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet of van artikel 71/3 van het Vreemdelingenbesluit blijkt prima facie niet.

Het vierde middel is niet ernstig.

3.3.5.1. Verzoeker voert in een vijfde middel de schending aan van artikel 1 van de verordening (EG) nr. 1560/2003 van de Commissie van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening

(EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 1560/2003) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Hij onderbouwt zijn standpunt als volgt:

“1. Door de verwerende partij werd op 27 juli 2022 een verzoek gericht aan de Poolse autoriteiten om op te treden als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker.

Het verzoek tot overname van de verwerende partij dient te beantwoorden aan de voorwaarden van de Dublin Uitvoeringsverordening, oftewel de verordening van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend.

De verwerende partij dient daarbij gebruik te maken van een standaardformulier (artikel 1). Het formulier bevat verplichte rubrieken die volledig moeten worden ingevuld. De overige gedeelten worden ingevuld voor zover de informatie beschikbaar is. Aanvullende inlichtingen kunnen worden verstrekt in de daarvoor op het formulier gereserveerde ruimte.

Het verzoek moet bovendien volgende elementen omvatten: kopie van alle bewijsmiddelen en indirecte bewijzen op grond waarvan kan worden aangenomen dat de aangezochte lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, in voorkomend geval vergezeld van verklaringen over de omstandigheden waarin deze zijn verkregen en over de bewijskracht die de verzoekende lidstaat eraan toekent aan de hand van de in artikel 18, lid 3, van Verordening (EG) nr. 343/2003 bedoelde lijsten van bewijsmiddelen en indirecte bewijzen, die in bijlage II bij de onderhavige verordening zijn opgenomen en b) in voorkomend geval, de kopie van de verklaringen die schriftelijk door de asielzoeker zijn verstrekt of in een proces-verbaal zijn opgenomen.

De bestreden beslissing geeft evenwel niet weer of de gemachtigde heeft gebruik gemaakt van dit standaardformulier, dan wel of de verplichte informatie en documenten werden overgemaakt aan de Poolse autoriteiten met dit verzoek.

Het blijkt immers dat op 26 augustus 2022 Polen werd aanzien als verantwoordelijke lidstaat, nadat de instemming werd betuigd door de Poolse autoriteiten met het verzoek op 28 juli 2022.

Door dit niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing of het verzoek aan de Poolse autoriteiten beantwoordt aan de vereisten van de Dublin Uitvoeringsverordening, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 1 van de Dublin Uitvoeringsverordening.”

3.3.5.2. Uit het feit dat in de bestreden beslissing niet wordt verduidelijkt of voor de aanvraag tot terugname aan de Poolse autoriteiten werd gebruik gemaakt van een standaardformulier en of bepaalde overtuigingsstukken werden overgemaakt kan niet worden afgeleid dat verweerder de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft geschonden. De formele motiveringplicht impliceert immers niet dat een bestuur steeds moet uiteenzetten welke documenten werden aangewend om bepaalde inlichtingen te verkrijgen of om een antwoord op een vraag te krijgen. Zoals reeds gesteld houdt de formele motiveringsplicht slechts in dat verweerder uiteenzet waarom hij oordeelde dat hij een bepaalde beslissing kon nemen. Verzoekers grief is gesteund op een incorrecte interpretatie van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en laat niet toe te oordelen dat deze bepalingen werden geschonden of dat er geen deugdelijke motivering werd voorzien.

Voorts moet worden benadrukt dat artikel 1 van de verordening nr. 1560/2003 in voorliggende zaak niet werd toegepast en ook niet van toepassing is. Voormelde bepaling heeft immers betrekking op een

overnameverzoek, terwijl verweerder *in casu* een terugnameverzoek, overeenkomstig artikel 2 van de verordening nr. 1560/2003, heeft overgemaakt. Artikel 1 van de verordening nr. 1560/2003 kan dan ook niet geschonden zijn.

Het vijfde middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

G. DE BOECK